

[Poul Westergaard.]

på mindst 5 mia kr. Vi ville gerne være gået højere, men i denne konstellation af partier da blokerede vi, retsforbundet, for den momsforhøjelse, som skulle til for at nå de sidste milliarder op til 10 mia kr. — det, der dengang var det hellige tal for indkomstskattelettelsen. Og når socialdemokratiet ikke ville være med til noget som helst i en sådan situation, ville vel de radikale heller ikke høre tale om en momsforhøjelse. En skattereform med moms er én ting, når socialdemokratiet er med, og en anden ting, når socialdemokratiet ikke er med. Sådan omtrent udtrykte hr. Hilmar Baunsgaard det vist under anden behandling.

Det synes jeg i og for sig er rigtigt. Socialdemokratiet har jo næsten vundet hævd på at være ene om at kunne føre en politik imod den brede befolknings interesser uden at få et ustyrligt vrøvl på arbejdspladserne. Det er der mange eksempler på. Vi så det i sin tid, da et såkaldt arbejderflertal indførte moms. Vi så det, da man gav frit løb for jordspekulationen ved at afskaffe grundstigningsskylden, og vi skal da heller ikke glemme, at vi så det, da man fik drevet Danmark ind i fællesmarkedet.

Jeg sagde, at retsforbundet blokerede for moms, og det er naturligvis kun rigtigt på den måde, at vi sagde nej til en forhøjelse og ville stemme imod den, og derfor kunne der ikke blive et flertal inden for den kreds af partier, som vi forhandlede i, men vi sagde også, at vi naturligvis ikke ville spille fornærmede og forlade forhandlingerne om skattereform og besparelser, hvis man kunne finde et flertal for moms ved at gå uden for denne kreds. Men vi ville blot ikke lade os tvinge ud i en situation, hvor vi direkte eller indirekte ved at undlade at stemme kom til at medvirke til en momsforhøjelse, som er os inderligt imod, mens partier her i tinget, som klart har erklæret sig som tilhængere af højere moms endda uden generelle sociale kompensationer, socialdemokratiet f. eks., skulle stemme imod. Sådan ønsker vi ikke at folketinget skal arbejde. Hvis der er flertal for et forslag her i tinget, så bør forslaget naturligvis vedtages af dem, der er tilhængere af det, ikke af dem, der er imod det. Ellers bliver vælgerne snydt, og tilliden til os herinde, hvis der overhovedet er nogen tilbage, forsvinder.

Jeg er glad for at kunne sige, at fredagsklubbens partier og regeringen fuldt ud respekterede dette vores synspunkt, uden at det på nogen måde gik ud over det gode samarbejde om at finde de nødvendige besparelser og om at tilrettelægge skattereformen med indkomstskattelettelser.

Så skete der jo beklageligvis det, at fremskridtspartiet mødte med så bestemte opfattelser af, hvordan selve skattereformens tekniske udformning skulle være med bundgrænse og skala, at vi andre her måtte sige bestemt nej. Hverken de statsfinansielle konsekvenser eller hensynet til kommunerne gjorde det muligt på et sagligt grundlag at imødekomme fremskridtspartiets næsten ultimative krav om en bundgrænse på 19.000 kr.

Jeg tror, at fremskridtspartiet på en meget uheldig måde her blev fanget i sine egne agitatoriske overdrivelser, i hvert fald væltede dermed i realiteten muligheden for et forlig om 10 mia kr. i indkomstskattelettelser i 1975, og først herefter kunne vi så — og nu var det i ellevte time — skifte spor og komme i gang med at forhandle på det grundlag, som efter vor opfattelse hele tiden havde været det rigtige: skattelettelser for så stort et beløb, som vi kunne blive enige om at begrænse de offentlige udgifter med, men uden skatteomlægning fra direkte skat til moms.

Jeg synes også, jeg vil sige, at det, at regeringen og regeringspartiet gik med til dette sporskifte i forhandlingerne, synes jeg understreger en forhandlingsvilje, som regeringen ofte selv har erklæret at den var i besiddelse af, men som andre åbenlyst har betvivlet.

Resultatet, det samlede resultat, er besparelser på ca. 5 mia 1973-kroner, og de er, synes jeg, i enhver henseende socialt ansvarlige i den sammenhæng, de findes. Der er 7 mia kr. i reelle indkomstskattelettelser i 1975, og de fordeles med størst vægt til de små indkomster og til mellemindkomsterne. Det sker efter en skatteteknik, der i videst mulig udstrækning respekterer de synspunkter, som flertallet i folketinget gav udtryk for ved afstemningerne ved anden behandling, et flertal, som ofte var imod regeringens egne forslag.

Vi er sluppet for den momsforhøjelse, som — andre forhold lige — ville hvile tungest på de